

ИЛКА БИРОВА

ПРИЯТЕЛИ

chitanka.info

Да имаш приятели е голяма благодат. Най-нещастен е този, който няма поне един приятел. Приятелите са сродни души, с които се чувствува спокоен и радостен. С тях можеш всичко да си кажеш. Дори и дълго да не сте се виждали или да живеете на различни континенти. Когато в София се срещаме с Гери или Мими, а те от доста години живеят в Щатите и Канада, ни трябват двайсетина минути, за да си кажем как е всяка от нас. И все едно че до вчера сме били заедно. Времето и разстоянието не са пречка за истинското приятелство. За него има хубави пословици във всички езици. Руснаците казват имай 100 приятели, а не 100 рубли, според англичаните птиците с еднакви пера летят заедно, а ние знаем, че приятел в нужда се познава. Някой зевзек беше определил приятелите като хора, които ни познават добре, и въпреки това продължават да ни обичат. Това е самата истина. И макар че всички по рождение сме цветя, всеки има моменти, в които не е цвете за мирисане. А приятелите и тогава ни прощават.

Истинските приятели винаги ни дават и никога не ни отнемат нещо. С изключение на болката, тъгата и скуката. От приятелките ми съм научила много интересни неща за изкуството, източната философия, камъните, народната медицина, кулинарните рецепти и какво ли още не. Харесва ми, че си отделяме безценни мигове само за нас, имаме си наше време. Тогава споделяме къде сме били, какво ни е зарадвало и натъжило. В такива моменти сърцето и умът ми стават сякаш по-големи и имам чувството, че живея по-пълно. Когато сме заедно, не усещам, че минават часове, тогава времето спира.

Да бъдеш приятел не е лесна работа: трябват ти такт, търпение и много обич. Неща, за които имаме все по-малко време в днешния забързан свят. И затова все повече хора живеят самотно, без приятели и любими хора. Обсебени от работата, хобито и от самите себе си.

Аз съм от късметлиите, дето си имат приятели още от детските години и до ден-днешен. Един от първите ми спомени за това е, когато се учех да карам летни кънки. Бяхме в училищния двор заедно с моя приятелка. Тя караше отлично и аз исках да бъда като нея. Решихме да се спуснем по едно нанадолнище и Любка предложи да ме хване за ръка. Тогава и казах: Ама така може да те повлека и ще паднем и двете. По-добре да опитам сама, ти ме чакай долу. А тя ми отговори без колебание: Дай ръка, по-добре да паднем двете заедно, така ще ни боли по-малко. Тогава разбрах, че имам истинска приятелка. Ние се

държахме за ръце и не паднахме. После животът ни раздели, но тази случка остана в паметта ми. Още тогава разбрах, че когато приятелите се подкрепят, и да паднат, ги боли по-малко. А когато са весели, радостта им е двойна.

До днес съм запазила приятелство с няколко човека, на които знам, че мога да се опра — и за хубаво, и за лошо. Това чувство ми е скъпо и ми дава много сили. Обичам, когато пътуваме заедно до непознати места и се радваме на нови неща. Така с приятелките ми открихме „Топилата“ във Велинград. Това е едно живописно място, където извират топли минерални извори и има гъол с лечебна кал. Киснахме се в него като биволици: целите — в кал, а на сърцата ни — леко и хубаво. Защото бяхме сред природата и бяхме заедно. Не давам тоя приятелски гъол и за най-лъскавото джакузи, в което се чувствам самотна. Освен, разбира се, ако не съм там с моите добри приятели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.